

ného tovaru, dospěl k úsudku, že jmenovaný akordant je samostatným podnikatelem a nikoliv zaměstnancem majitelky závodu. Toto právní hodnocení poměru akordantova nepříčí se hlediskům svrchu vytčeným.

Je to zejména skutečnost, že akordant platí majitelce lomu za vylámaný kámen a nikoliv tato jemu za práci s vylámaním kamene spojenou, jež poskytuje závěru žalovaného úřadu silnou oporu, zvláště, když v řízení správním nebyly uplatněny žádné podstatné momenty, jež by závěr tento činily pochybným.

Může tedy jíti již jen o to, zdali zjištění skutkových momentů, na nichž žal. úřad svůj závěr založil, netrpí některou z formálních vad, jež by podle § 6 zák. o ss mohl vésti ke zrušení nař. rozhodnutí. V té příčině sluší konstatovati, že stížnost nevytýká, že úřad měl při zkoumání sporné otázky hleděti ještě k jiným momentům v písemné smlouvě obsaženým, namítá toliko, že úřad nemohl skutečnosti, o něž se opírá, považovati za nesporné mezi stranami, a o ně jako o nesporné svůj výrok opřít, ježto v řízení o námitkách firmy Bratří G. mohla býti stranou pouze tato firma a nikoliv st-l, následkem čehož nemůže býti řeči o »nesporném přednesu stran«.

Výtce této nelze dáti za pravdu. V řízení o námitkách proti volbě do záv. výboru byla stranou nejen podatelka těchto námitek, firma Bratří G., nýbrž i členové a náhradníci záv. výboru, jichž se námitky proti volbě dotýkaly, neboť šlo o platnost jejich volby za funkcionáře záv. výboru. Právem proto přizval žal. úřad dnešního st-le k řízení o námitkách jako stranu, a st-l mohl a měl také v tomto řízení proti skutkovým tvrzením druhé strany se brániti. Z protokolu, sepsaného o jednání před rozhodčí komisí je patrné, že ani st-l, ani jiný člen záv. výboru se ani nepokusil skutečnosti dnešní zúčastněnou stranou tvrzené a smlouvou s akordantem B. doložené vyvrátiti. St-l dokonce podepsal protokol obsahující zjištění, že po stránce skutkové nebylo při jednání před rozhodčí komisí mezi stranami sporu. Za tohoto stavu věci mohl žal. úřad skutečnosti tehdejší st-lkou přednesené považovati za nesporné.

Tvrzení stížnosti, že výsledkem svědků bylo zjištěno, že dělníci, pracující pod B., byli do práce přijímáni, resp. z ní propouštěni správou závodu Bratří G., a že touto firmou byli i placeni, nemá ve spisech žádné opory, neboť podle protokolu, sepsaného o jednání před rozhodčí komisí jmenovaní nejen nebyli jako svědci slyšení, nýbrž také neučinili prohlášení onoho obsahu, jež stížnost tvrdí. — — —

Č. 10.318.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Předpokladem nároku na důchod invalidní podle § 7 a nasl. zák. č. 142/20 není úplná a trvalá výdělečná neschopnost.

(Nález ze dne 1. února 1933 č. 1412.)

V ě c : Josef P. v L. (adv. Dr. Čeněk Brune z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o důchod invalidní.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y: Výměrem z 8. ledna 1930 zamítlo min. soc. péče stížnost Josefa P. do výměru zem. úřadu pro péči o vál. poškozence v Praze z 2. října 1929, jímž jeho přihláška o důchod invalidní byla odmítnuta pro opožděnost, a potvrdil výměr ten z těchto důvodů: Podle § 28 bodu 1 zák. č. 142/20, resp. zák. č. 39/22 měl býti přihlášen nárok do jednoho roku po vyhlášení tohoto zák., nejpozději však podle zák. č. 310/21 do 31. prosince 1921, podle okolností (vl. nař. č. 346/20) do 15. března 1923. Přihláška byla podána teprve dne 17. dubna 1929, tedy po projití zákonné lhůty přihlašovací, pročež nárok na důchod promlčením zanikl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že st-lova přihláška o důchod invalidní nebyla podána ve lhůtě stanovené 1. odst. § 28 zák. č. 142/20, resp. zákony a nařízeními tuto lhůtu prodlouživšími, a že proto nárok st-lův na důchod promlčením zanikl. Stížnost namítá, že přihláška byla podána včas ve lhůtě 2. odst. § 28 cit. zák., jež v daném případě platí, ježto událost nárok zakládající vznikla po vyhlášení tohoto zákona, a že nárok byl uplatněn do roka od vzniku události. Za tuto událost pokládá stížnost internování st-le v ústavu choromyslných, to jest moment jeho úplné a trvalé nezpůsobilosti k práci.

Nss neshledal stížnost důvodnou již proto, že zákon nikde vznik nároku na důchod invalidní nečiní závislým na úplné a trvalé nezpůsobilosti k práci (arg. §§ 7 a 8 zák. č. 142/20). Nárok ten zakládá i nezpůsobilost částečná.

V daném případě bylo již v řízení správním tvrzeno, že se st-l vrátil z vojenské služby trdnomyslný a že následky této choroby ve válce utrpěné stále se stupňovaly, a i stížnost sama uvádí, že st-l onemocněl za světové války těžce následkem výbuchu granátu a otřesu nervů a že od té doby byl ihned a také po návratu z války stále stihán vidinami, jenže představy ty nebyly takového rázu, aby byl st-l naprosto nezpůsobilý k výdělku. Uznává tedy sama stížnost, že určitá nezpůsobilost byla tu hned po návratu st-le ze služby válečné, tedy již před 16. březnem 1920. Ale pak bylo povinností st-le, aby se přihlásil ve lhůtě 1. odst. § 28 zák. č. 142/20, ježto nárok jeho byl tu již dán v době, kdy zákon ten byl vyhlášen.

Nelze proto shledati nezákonným, když žal. úřad na základě dané skutkové podstaty posoudil st-lovu přihlášku podle 1. odst. § 28 zák. č. 142/20 a důsledky z něho pro st-lův nárok vyvodil.

Č. 10.319.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: K výkladu §§ 28 a 29 zák. č. 142/20 o tom, v které lhůtě lze uplatňovati nárok na důchod.

(Nález ze dne 1. února 1933 č. 1502.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 7194/27.

V ě c: Matylda H. a Karel H. jako poručník nezl. Alžběty H. v A. (adv. Dr. Ferd. Pfeifer z Liberce) proti ministerstvu sociální péče o důchod sirotčí.